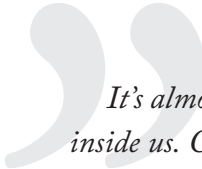

Nicole DUȚU
CUM L-AM ÎNVINS PE DRACULA

*It's almost as if we each have a vampire
inside us. Controlling that beast, that dark
side, is what fascinates me.*

Sheryl Lee

Nicole Duțu

CUM L-AM ÎNVINS PE
DRAȚULA

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
DUȚU, NICOLE

Cum l-am învins pe Dracula / Nicole Duțu – Brașov:

Libris Editorial, 2017

Index

ISBN 978-606-8814-25-4

821.135.1

Director editorial: Dana Anghelescu

Design copertă: Wizzdesign

Tehnoredactare: Irinel Merlușcă

© Libris Editorial, 2017

Libris Editorial

Str. Mureșenilor, Nr. 14, Brașov, România

Tel: 0268 477 799, Fax: 0268 477 798

E-mail: editura@libris.ro

Web: www.libris.ro

Librăria online www.libris.ro

Respect pentru oameni și cărți

Tipărit în România

Nicole Duțu s-a născut și a copilărit la Brăila. După licența în actorie, atrasă de literatură, a început să scrie teatru. A debutat cu o piesă pusă în scenă de Radu Afrim, a urmat apoi o nominalizare la Premiile UNITER, iar pasiunea pentru scris a făcut-o să urmeze studii de Literatură universală și comparată la Universitatea București. A absolvit masterul de Scriere creativă la City University Londra, unde a avut șansa de a studia cu autori recunoscuți, apreciați prin importante premii literare.

A lucrat ca reporter și prezentatoare de știri și a interpretat o serie de roluri în film și televiziune.

Cum l-am învins pe Dracula este romanul său de debut.

SĂRUTUL DIN
BISERICA
NEAGRĂ

CUM L-AM ÎNVINS PE
DRACULA

CAPITOLUL I

Sinaia e un mic oraș de vilegiatură la granița Munteniei cu Transilvania, unde după sărbătoarea Sfintei Parascheva, la mijlocul lui octombrie, foarte rar ai ocazia să vezi o femeie purtând cu infinită grație o splendidă rochie neagră de dantelă. Ar fi o apariție foarte stranie într-un loc în care se înregistrează unele dintre cele mai scăzute temperaturi din România. Nici prin gând nu-mi trecea că o să ajung acolo cât de curând, pentru următoarea mea misiune.

Eram considerat unul dintre oamenii cu experiență ai secției de Criminalistică din cadrul Departamentului Judiciar al Poliției Capitalei. Aveam reputația unui tip prea puțin sentimental, care-și rezolvă cazurile rapid și cu sânge rece. Majoritatea colegilor se minunau de calmul meu și această falsă impresie pe care o lăsam celor din jur, a unei persoane perfect echilibrate din punct de vedere psihic, cerea eforturi destul de mari, însă le făceam, căci țineam prea mult la imaginea mea de tip stăpân pe situație. Cât privește starea mea emoțională reală, mă simțeam un individ hărțuit și acasă, și la serviciu. Eram uneori copleșit de presiunea pe care o exercitau asupra mea cazurile dificile la care lucram, dar cel mai mare stres venea din partea persoanei celei mai apropiate

mie, soția mea. Corina era educatoare la o grădiniță privată cu predare în limba engleză și aveam împreună două fete: Daria, de 8 ani, și Ilinca, de 5. Însă soția mea era hotărâtă să avem un al treilea copil, un băiat... și decisese că întreaga fericire și armonia familiei noastre depindeau de îndeplinirea acestui deziderat. Sexul conjugal devenise pentru mine o corvoadă, o obligație, o sursă de stres și mă panicam de-a dreptul când Corina mă anunța că intra în perioada de ovulație. Știam ce mă aștepta. Mă suna în timpul orelor de serviciu, cerându-mi să vin acasă, iar dacă se nimerea în weekend, trimitea fetele la maică-sa, eu rămânând prizonier la domiciliu, obligat să prestez de mai multe ori pe zi. Situația dura cam de un an de zile și începusem să mă simt ca un gigolo năpăstuit. Cred că în fanteziile mele le luasem la rând pe toate fostele colegi de liceu, eram cam disperat, nu mă descurcam deloc cu sexul la comandă, strict în scopul procreării. Soția mea făcuse o fixație atât de puternică pe ideea de a avea un băiat, încât îi cumpărase și seturi întregi de hăinuțe albastre, îi alesese și numele: Dante. Nu conta ce voiam eu, nu mă întrebase nimeni dacă-mi doream un al treilea copil. Soția mea hotărâse totul singură. Le anunțase și pe fete că vor avea un frățior cât de curând, iar ele, în jocurile lor cu păpușile, doar despre asta vorbeau, despre venirea pe lume a lui Dante și despre cum acest frățior minunat le va schimba viețile. Fetele se jucau doar între ele, mă excludeau de la o vreme și erau chiar ironice cu mine și bănuiesc că, învățate de mama lor, întrebau pe un ton răutăcios când aveam de gând să le dau un frățior și-mi spuneau să fac bine să mă grăbesc. Simțeam pe zi ce trecea cum cădeam în dizgrația și a fetelor, și a nevesti-mii, care mă găsea pe mine vinovat de toată nereușita. Trăiam cu sentimentul că ceva important în veriga comunicării lipsea din relația mea, altfel n-ar fi avut ce

căuta acea apăsare morală pe care o resimțeam în ultimul timp în prezența soției mele. Începusem să mă simt stânjenit, presat, timorat chiar, mă simțeam un fel de Anne Boleyn, care trebuia să livreze un moștenitor de sex masculin, altfel ar fi urmat în scurt timp decapitarea.

Așa că în acea vineri seară de februarie, mi s-a luat o piatră de pe inimă când, după ce închisese telefonul cu Corina, care pe un ton imperativ mă anunțase că intrase la ovulație, că trimisese fetele la maică-sa în weekend, adăugând amenințător ca nu care cumva să-mi treacă prin cap să-mi fac program de fotbal cu colegii, a intrat în birou șeful meu, colonelul Jitea, anunțându-mă că trebuie să plec într-o misiune urgentă. Rămăsesem așezat pe scaun, în timp ce Jitea se plimba de colo-colo prin fața mea, răsfoind dosarul pe care-l ținea în mâini.

— Un caz de tot rahatul, zise el cu voce joasă, strâmbându-se a nedumerire. Magdalena Poenaru Boicescu, 18 ani, din Brașov, aparent moartă în urma unui atac de cord. Soțul ei o îngroapă în timp ce tatăl fetei, plecat la muncă în străinătate, nu apucă să ajungă la înmormântare. Tatăl ajunge în țară, face plângere la Parchetul din Brașov, unde solicită deshumarea fetei, pentru că suspectează că fata lui a fost ucisă...

— Ucisă de cine? am întrebat eu.

— Nu a formulat o învinuire certă, dar fata lui nu a suferit de inimă, zice el, și a vorbit cu prieteni de-ai ei, a strâns niște probe și a început să-l bănuiască pe profesor, care nu l-a așteptat să vină la înmormântare... Profesorul, adică soțul moartei. O încurcătură, trebuie să citești dosarul. Cert e că, după o lună de plângeri prin instanțe, tatălui fetei, pe nume Constantin Poenaru, i s-a aprobat cererea și, în prezența poliției locale din Brașov, a procurorului din Brașov, a medicului legist și a familiei, a avut loc

deshumarea. Ia mortul de unde nu-i! Cearceaful din sicriu era curat ca lacrima, nici urmă de fată, nu i s-a găsit în sicriu niciun fir de păr.

— Dumnezeu! Așa ceva n-am mai auzit, m-am mirat eu.

— Asta a fost acum două săptămâni, aproape trei, pe 2 februarie mai exact, a continuat Jitea. Numai că tatăl, nemulțumit că nu se rezolvă cazul, a făcut plângere împotriva autorităților locale la Parchetul General. Și procurorul Ghețea a trimis cazul la noi. Destul de hotărât tăticuțul fetei! Se pare că fata era singurul copil. Citisem undeva... Da, uite că găsesc aici, în plângerea lui: „singura mea fică și unicul copil”... Ghețea m-a rugat să te trimit pe tine, așa că ești și de serviciu, pam-pam, e cazul tău. Fata e din Brașov și acolo s-a făcut plângerea, însă ea a fost îngropată în Sinaia. Acest Boicescu, soțul ei, care e profesor la liceul „Andrei Șaguna” din Brașov, are domiciliul, de fapt, în Sinaia... Cert e că fata a murit în Sinaia și a fost îngropată în cimitirul Șețu din Sinaia. Deci va trebui să te miști între Sinaia și Brașov. Dar poate că mai indicat ar fi să stai în Sinaia.

— E clar că cine se duce să ancheteze cazul va trebui să stea în coasta acestui Boicescu. Și să cerceteze și cimitirul.

— Foarte corect. Fata a murit la reședința lui din str. Alunișului nr. 14, în cartierul Cumpătu. Acolo, în zonă, e și casa memorială a lui George Enescu. Știi Sinaia?

— Ca să fiu sincer, boss, am trecut de multe ori prin Sinaia spre Poiana Brașov, dar n-am stat niciodată în Sinaia, eu am schiat tot timpul în Poiană sau în Austria. Așa că nu cunosc deloc orașul, în afară de strada aia mare, principală, pe care mergi spre Brașov. Am fost o dată cu ai mei când eram mic, cazat în Predeal, și am vizitat Castelul Peleş, dar trebuie să fie douăzeci de ani de atunci.

— Eh, cu atât mai bine, cu ocazia asta mai vizitezi și ca adult reședința de vară a regelui, ai o mulțime de lucruri de făcut prin zonă. Și-așa te plângeai că n-ai luat în vară concediu! Însă pleci duminică, să știi, ca luni să intri în pâine. Ai putea să pleci chiar de mâine, ca să te familiarizezi cu zona.

— Șefu', nu cred că e o idee bună să plec acum, după misiunea de astă-vară din Amsterdam...

Fusesem implicat toată vara în prinderea unei rețele de droguri care activa în capitala Olandei și stătusem acolo trei luni. Reflectând un pic la situație, mi-am dat seama că, totuși, nu era o idee bună s-o las baltă pe Corina chiar în perioada de ovulație.

— Nevastă-mea se plânge că nu-mi petrec suficient timp cu ea, am dat eu cărțile pe față, că stau prea mult la birou, că-s plecat în misiuni cu săptămânile și cu lunile, că nu mă ocup de copii, că duminica, singura mea zi uneori liberă, mi-o petrec la fotbal sau citind materiale de la birou. Toate indiciile, spune ea, duc într-un singur loc: am o amantă.

— Și măcar ai? mă întrebă Jitea, pufnind în râs și răsucindu-și ștrengărește mustața aproape sură.

— N-o înșel, domnule colonel. Însă m-a amenințat că, dacă nu mă ocup de familie, ia fetele și pleacă la maică-sa.

Mă așteptam să găsesc înțelegere la colonelul Jitea, un familist convins, căsătorit de decenii și cu copii mari, la casele lor.

— Hai, Verbițchi, dacă ne-ar auzi cineva acum, ar crede că ești vreun papă-lapte. Pun pariu că faci militare cu femeile!

— Nu-i așa, domnu' colonel, m-am apărut eu.

— Crezi că nu știu cum înghit în sec și-și dau ochii peste cap toate muierile astea când treci pe holuri pe-aici?! 007 îți spun curviștinele astea de la Administrativ. Când vii tu la tonomatul de cafea, brusc se face coadă. Chiar nu te prinzi? Așa că nu

înțeleg, nu-mi vine să cred... Te țin nevesta sub papuc?! Tocmai pe tine, James Bond-ul Judiciarului Capitalei?!

— Domnu' colonel, dumneavoastră știți foarte bine că am fost mult timp plecat. Adevărul ăsta e, mi-am neglijat familia în ultima vreme, o țineam eu una și bună, evitând să cad în capcana întinsă de șeful meu.

— Mă, ai fost plecat, nimic de zis, dar dacă asta-i meseria...

— Luna asta nu pot să plec, am ripostat eu, convins că, dacă mai slujeam o lună la Corina, s-ar fi prins Dante de poalele măștii și așa fi fost din nou un om liber. De ce nu-l trimiteți pe Anton? am sugerat eu. El e din zonă, e chiar din Câmpina, trebuie să știe bine Sinaia.

— Da' ce, eu am nevoie de unul care să știe bine Sinaia?! Am nevoie de nasul tău de copoi! Femeile, dacă ar fi după ele, ar vrea să stai numai după fundul lor. Dar le place să vii cu bănuțul acasă și să se fălească în societate! Ehe, lasă, că-i trece nevesti-ti. N-am ce să-ți fac, trebuie să pleci.

— Aș pleca, șefu', dar o să vedeți, o să auziți, asta divorțează dacă află că plec mâine... I-am promis că ducem duminică fetele la film, am mințit eu, că pe-aia cu ovulația eram prea stânjenit s-o mărturisesc cuiva.

— Hai, lasă, Verbițchi, că o rezolvi repede, mi-a tăiat-o el scurt, aruncându-mi dosarul pe birou.

Deasupra raportului se afla fotografia unei femei tinere.

— Pleci mâine dimineață. Sunt convins că într-o săptămână ești înapoi.

L-am privit pe șeful meu cu o ușoară dezaprobare.

— Eu nu zic că-i simplu, mi-a răspuns el încruntat. De când lucrez în Judiciar, de aproape 35 de ani, nu ne-am mai confruntat cu un astfel de caz, dar am convingerea că tu poți să-i faci față.

Tot ce trebuie să faci e să găsești cadavrul, Verbițchi. Cineva a profanat un mormânt și a furat un cadavru și trebuie să aflăm din ce motive. Cine a făcut asta trebuie să ajungă urgent după gratii, să plătească în fața Justiției, iar, dacă această persoană e bolnavă psihic și se plimbă acum în libertate, e cu atât mai grav, căci poate comite alte fapte. Varianta unui homeless profanator de morminte e exclusă, pentru că un sărac ar fi furat bijuterii, ceva de la victimă și atât. Ți-ai spus în niciun caz nu sustrag cadavrul. Avem de-a face cu un psihopat sau cu vendeta cuiva, care tot psihopat trebuie să fie la urma urmei, dacă a fost capabil să profaneze un mormânt și să fure un cadavru. Așa că decide tu, Verbițchi, cât de în siguranță se pot plimba femeile pe stradă pe Valea Prahovei sau naiba știe pe unde și-o mai muta psihopatul acțiunile, în timp ce noi dormim în serviciu. Că n-or fi dormit destul și ăia din Brașov! Fata a murit pe 1 ianuarie, pe 3 ianuarie a fost înmormântată. Eh, azi suntem în 20 februarie, deci au trecut mai mult de șase săptămâni de când a fost înmormântarea... Procesiunea de deshumare a avut loc pe 2 februarie, deci cineva a acționat asupra ei în intervalul 3 ianuarie – 1 februarie. A avut tot timpul din lume, putea fi oricând în intervalul ăsta. Dar de ce mama dracului să furi un cadavru? Ce să faci cu un cadavru?

Și Jitea își făcu înfricoșat semnul crucii.

— Te rog, Verbițchi, nu ezita și du-te cât mai repede! Trebuie să ne grăbim! Ți-am zis, Ghețea ar vrea să pleci tu. A scris pe raport numele tău. Uită-te!

Într-adevăr, pe colțul de sus, pe prima pagină, era scris: „către căpitanul M. Verbițchi.”

— Nu e negociabilă treaba, continuă Jitea. Și vrea un răspuns într-o oră. În ceea ce o privește pe soția ta, tu n-ai oglindă acasă? Unde mai găsește ea un bărbat ca tine? Hai, vorbește cu Nadia, să-ți faci rezervare!

Nadia era secretara noastră. Jitea mi-a făcut cu ochiul și a ieșit. Cam așa m-a lăsat el în seara aceea. Eh, astea erau momentele în care îmi iubeam viața. Când apăreau noi provocări, simțeam că trăiesc. Mi-am aprins o țigară și ochii mi-au coborât pe chipul fetei din fotografia color de dimensiune trei pe cinci. Era un prim-plan, un instantaneu surprins afară, pe o verandă, căci se vedea o scândură de culoare albă în spatele fetei. Se uita fix în aparat. Un chip tânăr, simetric. Avea în jur de 20 de ani. O tinerețe brună, cu ochi întunecați, încadrați de sprâncene frumoase arcuite. Nimic explicit, nimic agresiv, niciun indiciu de citit în expresia ei, nici umbră, nici inocență... Ovalul feței era perfect creionat, nasul puternic, dar feminin, buzele nici groase, nici subțiri, de o senzualitate extremă. Cu cât priveam mai mult acest chip, cu atât deveneam mai contrariat. Îți dădea impresia că erai privit drept în ochi. Am rămas dus pe gânduri, minute în șir. Da, asta era: mai presus de orice, energia pe care o degaja această fotografie era una vie, de parcă ființa fotografiată pulsa de viață. În mod cert nu văzusem vreodată un portret mai fascinant.

CAPITOLUL II

C a să evit o noapte nedormită, Corinei i-am spus că plec în misiune abia dimineața, și după ce mi-am făcut duș și mi-am băut cafeaua, mi-am pus câteva haine groase într-o geantă, am sărutat-o pe obraz și am ieșit pe ușă. A fost atât de luată prin surprindere, că n-a scos niciun cuvânt. După ce zile în șir mă amenințase ea pe mine că pleacă, văzându-mă că îmi fac valiza, probabil a crezut pentru un moment că o părăsesc și s-a speriat. Trăgând cu ochiul la ea, în timp ce-mi căutam puloverele cele mai groase în șifonier, vedeam cum teama creștea pe fața ei, cum îi crispa trăsăturile. Am simțit că mă iubește și nu știu ce m-a oprit să n-o asigur că și eu o iubesc. Poate că acționa în mine un soi de trufie, poate că am vrut să mă răzbun pentru scenele pe care mi le făcuse în ultima vreme sau poate că se instaurase în mine o stare de rezervă, ca atunci când te păstrezi pentru altceva mai bun. Simțeam că-mi trădez soția prin simplul fapt că gândurile mele, excitația pe care o simțeam în vene, energia mea vitală se îndreptau către altcineva, către tânăra necunoscută din fotografie, a cărei dispariție misterioasă trebuia s-o rezolv. Într-un mod straniu, mă raportam la ea ca la o entitate vie. Eram călăuzit de o asemenea urgență în acțiunile mele, de parcă ea,

de undeva, dintr-un zid, ca o Ană a Meșterului Manole, m-ar fi implorat să mă grăbesc s-o salvez, ca și când ar fi fost încă în viață. Așa că am început să alerg pe scări, – locuiam la etajul al doilea, într-un bloc fără lift pe strada Floreasca, – cu geanta de voiaj bălângănindu-mi pe braț și nici nu știu când am ajuns la Lukoil-ul de pe DN1, să alimentez. Conduceam un Ford Mustang negru, mașina mea personală, cumpărată la mâna a doua din Olanda. Era ger, dar zăpada se topise, așa că se mergea bine. În plus, fiind sâmbătă dimineață, nu era trafic mai deloc spre Valea Prahovei. Până la Breaza s-a mers șnur, de la Comarnic s-a mai aglomerat puțin drumul, ba au apărut și câteva camioane. În depărtare se vedeau vârfurile munților Bucegi. Vederea lor mi-a dat un instantaneu frison de bucurie. Am lăsat-o un pic mai moale cu viteza, căci pe măsură ce urcam în altitudine, începuse să se lase ceața și carosabilul devenise mai alunecos din cauza poleiului. Bordul îmi indica în Azuga o temperatură de minus 12 grade. Orașelele de munte se înșiruiau unul după celălalt în curbe sinuoase și păreau adormite sub aburul ceței dense. Rareori vedeai câte un trecător zgribulit intrând într-o brutărie. Vilele din lemn de la stradă, majoritatea construite în perioada interbelică, în afara celor care adăposteau clădiri publice precum o bancă sau primăria, erau clădiri scoase la vânzare, dintre care multe abandonate, cu lacăte pe uși și geamurile sparte, căci fiind de dimensiuni foarte mari, proprietarii nu-și mai permiteau să le întrețină și să le încălzească. Era o zonă săracă, așa că lumea nu mai venea în casele acestea impunătoare, care-și trăiseră gloria în timp ce serviseră ca reședințe de vară ale clasei bogate din perioada interbelică și chiar de dinainte. După instaurarea comunismului, soarta proprietarilor acestor case a fost foarte dură. Li s-a confiscat averea, iar casele au fost naționalizate și date clasei

muncitoare, care a locuit în ele timp de 50 de ani, ca vai de lume, fără să le întrețină în niciun fel. Iar după revoluție, moștenitorii proprietarilor, în multe cazuri plecați în străinătate sau sărăciți, nu s-au simțit foarte pregătiți să se ocupe de case. Mulți încercau să vândă, erau bannere peste tot, dar, cum aveam să aflui mai târziu, aceste case nu se vindeau. Ori erau într-o stare de degradare prea mare, ori întreținerea lor costa prea mult. În plină criză economică mondială, foarte puțină lume își mai permitea casă de vacanță. Am intrat în Sinaia, trebuia să ajung în capătul bulevardului Carol, ca apoi să fac dreapta spre Cumpătu, unde secretara îmi rezervase, așa cum îi cerusem, o cameră într-o pensiune foarte retrasă, cu circuit închis, care servea la cerere trei mese pe zi. Aș fi putut să locuiesc la unul dintre cele trei mari hoteluri de pe bulevardul principal, dar s-ar fi putut afla de prezența mea acolo, așa că hotărâsem să stau la această pensiune ținută de o doamnă în vârstă, loc discret în care se pare că mai veniseră în trecut angajați ai Secției Judiciare. Am trecut pe strada principală a Sinaiei, cu hoteluri, primărie, magazinașe modeste, într-un cuvânt, un centru ponosit, dar ce m-a surprins foarte tare a fost aspectul sărăcăcios al localnicilor, unii dintre ei fiind, efectiv, îmbrăcați în zdrențe. Măcar pe Bulevardul Carol zăpada era curățată. La capătul lui, pe dreapta, am văzut un Peco și-am oprit să întreb cum ajung pe strada Zamorei.

— Zamora din Bușteni? mă întrebă muncitorul de acolo.

— Nu, Zamora de Sinaia, zic.

— Păi, spuneți așa, pentru că există și o Zamora în Bușteni.

I-am explicat că trebuie să ajung pe strada Zamora din Cartierul Cumpătu, unde e și casa memorială a lui George Enescu. Omul, edificat pe deplin, mi-a dat toate indicațiile. Am făcut prima la dreapta, am ajuns într-o stradă numită „13 septembrie”,

unde niște muncitori tencuiau o biserică, am văzut iar un șir de case abandonate, cu gunoaie pe lângă curți, geamuri sparte sau bătute în scânduri și coșcovite până la cărămidă. M-a îngrozit aspectul lor dezolant. O băcănie închisă își dormea somnul trist. Am trecut mai departe, am traversat DN1, apoi am văzut la începutul unui pod un indicator pe care scria „Cumpătu, spre casa memorială a lui George Enescu.” Am făcut stânga pe drumul care urca, un drum neasfaltat, pădure pe dreapta, o linie de cale ferată, un râu și DN1 pe stânga. Pe strada aia, nici țipenie de om. Cum drumul urca, am accelerat, dar nu prea tare, căci drumul era mâncat, plin de gropi, pe care trebuia să fiu atent să le ocolesc și să mă și uit în același timp după un nume de stradă. Nici pomeneală de nume sau poate că-mi scăpa mie... Am urcat mai mult și au început să apară casele. Și pe dreapta, și pe stânga. Vile uriașe cu un etaj sau două, în umbra pădurii, mute, părăsite, cu grădini în paragină, cu geamuri sparte, cu lemnul înnegrit, smolit de umezeală. În acest cadru dezolant, nimeni. Pe dreapta, în drum, o cracă mare, băgată într-o gaură, semnaliza că acolo se afla o canalizare fără capac. Sfinte Sisoe, îți faci mașina praf aici, mi-am zis. Trebuia să fac slalom printre gropi, dunele de zăpadă încă netopită, pietre și bolovani care stăteau pe mijlocul drumului. În timp ce înaintam cu geamul lăsat, mă pătrundea odată cu aerul rece toată tristețea aceluia loc. Am văzut pe o tăbliță scris puchinos „Strada Cumpătu”. Deci eram în cartierul Cumpătu, pe strada Cumpătu. Glorios! Din spate se vedea urcând o ființă umană. Nu-mi venea să cred norocului! Am așteptat cu frâna de mână trasă, ca să nu mi-o ia mașina la vale. Era un muncitor, îmbrăcat cu haine gri, soioase, care purta pe umăr o lopată. L-am întrebat de strada Zamorei.

— Ah, prelungirea Zamorei, mă corectă el.

— Aici în Cumpătu, am completat eu. Caut o pensiune pe care o ține o doamnă, Golda Salamon.

— Da, ați greșit, a zis el. De pensiunea asta nu știu, dar pentru strada Zamora trebuie să vă întoarceți, mergeți în jos, pe unde ați venit, până aproape de pod și faceți prima la dreapta, e o străduță care e ascunsă, pare nelocuită, că nu se văd case pe ea de la început... E ca o limbă pe lângă calea ferată, dar mergeți înainte, că o să dați și de case. Și acolo mai vedeți.

— Oh, da, mulțumesc, am zis eu, nu foarte lămurit și, întorcând mașina, am pornit în jos în trombă.

Faptul că nu găseam rahatul ăla de stradă, că trecusem pe lângă ea fără s-o văd, deja mă irita. Am intrat cu viteză pe străduța din dreapta, indicată de muncitor, care mie-mi scăpase mai de vreme. Era un drumeag întunecat, destul de îngust. Am înaintat, pădure pe dreapta, linia ferată și râul pe stânga. Nu se vedea nicio casă, nicio indicație, nicio tăbliță cu vreun nume de stradă și totuși, după spusele omului, aia trebuia să fi fost. Și, uitându-mă după numele străzii, poc, am simțit o hurducătură în sincron cu o bubuitură în baia de ulei. M-am dat jos din mașină, înjurând. Bineînțeles că intrasem cu roata într-o groapă mare cât China, mascată de un dâmb de zăpadă. Asta-mi mai trebuia! Blocasem drumul, eram pe mijlocul lui. Mă simțeam, însă, cât se poate de îndreptățit să fac plângere la Poliție. Era strigător la cer ca pe un drum public să existe asemenea cratere în străzi! Din spatele meu se auzi un „Bună ziua” înfundat. Venea de sub un șal enorm, înfășurat în jurul unui cap de femeie, din care se zăreau vârfulurile încrețite ale unui păr roșcat, tuns scurt. Femeia mi-a întins o mână cu mânușă cu tot, un gen de mitenă croșetată din lână multicoloră, care-i lăsa vârful degetelor descoperite.

— Loreta Salamon, se recomandă ea.

— Mihail Verbițchi, am îngăimat eu, fără prea multă tragere de inimă, neputând să-mi desprind privirea de la roata groasă a mașinii prinsă în craterul din drum.

— Vă așteptam, zise ea, luându-mă prin surprindere.

— Ah, da? am spus eu, ca trezit dintr-o reverie. Ați zis că vă cheamă Salamon. Știam că mă așteaptă o doamnă Salamon, Golda Salamon.

— Da, e mătușa mea. Haideți, că pensiunea e la 20 de metri mai încolo. N-aveți ce să-i faceți. O să-l sun eu pe Mitică, un băiat de-al meu, să vină s-o tracteze.

Am oftat.

— Păi, și cum, o lăsăm aici, în mijlocul străzii?

— Nu încurcă pe nimeni. Strada asta se înfundă și n-are nimeni mașină.

— De-asta nu reparați drumul? nu m-am putut abține eu.

— Și m-am ținut să-i spun doamnei care a rezervat camera să fiți cu băgare de seamă la gropi!

— De ce, sunt mai multe?

— Ooo, mai sunt vreo două-trei mari până la noi în poartă. Au rămas de acum un an, de la un excavator.

În fața unei asemenea situații, ce puteam să fac? Femeia se uita la mine înfrigurată, cu niște ochi străvezii, de culoarea unei bălți stătute, atârându-i de un braț o sacoșă mare de cumpărături de la Billa. Mi-am luat bagajul, am închis mașina și am pornit în urma femeii. Mergea la jumătate de metru în fața mea. Purta bocanci maronii solizi, de munte, care scârțâiau la atingerea zăpezii. Avea o haină de fâș roșu, legată cu un cordon încrețit în talie. Șalul din lână brumărie, de tipul acelor croșetate în casă, îi acoperea gâtul, gura și nasul, de nu i se vedeau decât ochii. M-am gândit că poate ar fi fost politicoș să-i iau sacoșa din mână, de

vreme ce aveam un braț liber și nu era decât un dop de femeie, dar până să deschid gura, m-a anunțat că am ajuns.

Nu exista nicio inscripție, aveam să aflu mai târziu de ce, pensiunea preferând să încasaze banii la negru, altminteri afacerea nu ar fi avut cum să supraviețuiască. Un gărduleț din fier forjat cu vopseaua maro sărită pe alocuri împrejmuia curtea care se afla în pantă și care în față nu părea să aibă mai mult de 600 de metri. O băncuță din piatră acoperită de omăt trona pe una din lateralele curții. Câțiva copaci uscați își zgâiau crengile pline de zăpadă. O alee pietruită ducea la intrarea în vilă. Era o construcție modernă, însă în stilul caracteristic montan, care îmbina zidăria cu lemnul și piatra, de dimensiune medie, văruiată în bej, cu poalele îmbrăcate în piatră albă de munte, cu grinzi care băteau în cafeniu, aidoma celor două balcoane din lemn de cireș de la etaj, a căror vopsea crăpase ici-colo și căzuse din cauza frigului, a zăpezii și a ploilor prelinse pe ele de-a lungul timpului.

— Vara, să știți că e foarte frumos aici, îmi spuse Loreta în timp ce suna la sonerie. Mătușa mea e mare amatoare de flori și curtea este plină, în special, de dalii.

Ne-a răspuns o doamnă în vârstă, de vreo 75 de ani, cu un chip plăcut, deși avea nasul cam acvilin, distinsă, purtând o rochie de cașmir de culoarea untului și un șal pe umeri în aceeași cromatică și textură cu rochia. Imediat ce a dat cu ochii de noi, ne-a întâmpinat cu strănuturi.

— Loreta, de ce nu deschizi cu cheia? spuse pe un ton grațios bătrâna, ducându-și o batistă la nas.

Cum ținea ușa cu mâna, închizând-o în urma noastră, următorul lucru care mi-a sărit în ochi a fost lacul roșu de pe unghiile ei. Apoi cum veneam de la minus 15 grade, m-a izbit aerul fierbinte, sufocant, ca de saună, din holul dreptunghiular, unde pe un

perete atârna o oglindă mare de epocă, cu ramă din lemn masiv. Dedesubtul oglinzii se afla un coș de răchită pleoștit sub greutatea câtorva umbrele de ploaie. Pe jos, erau aliniată vreo trei perechi de cizme de gumă. Am fost poftit în încăperea din stânga, unde era camera șemineului și unde ardea un foc impresionant. Cred că în acea cameră erau pe puțin 27 de grade.

— Ai dat centrala mai tare, nu-i așa? o admonestă Loreta, lăsând să-i scape din mână sacoșa de la Billa. Și ai dat indicații să se mai pună vreascuri, nu?

Se duse apoi într-un colț al camerei și verifică termometrul.

— *Dai, Golda, dai, ma non e possibile...* uite câte grade sunt, 28 de grade! Când am plecat eu, acum o oră jumate, erau 24 de grade. Era arhisuficient!

Golda o privea cu un aer vinovat și nu spunea nimic. Loreta, cu un aer de lehamite, își desfășură șalul din jurul gâtului și își scoase fâșul, lăsându-l pe una dintre cele trei canapele cu tapiserii înflorate. Priveam în jur și nu știam la ce să mă uit mai întâi. Acel salon de primire trăda pasiunea cuiva de a cutreiera târgurile de vechituri, căci era înțesat cu tot soiul de obiecte inutile de decor, statuete, măsuțe, farfurii, seturi de cafea și pahare, decorații, cuverturi, perne colorate, bibelouri de porțelan care mai de care mai desuete.

— Nu mi-l prezinți pe acest tânăr domn? rupse Golda tăcerea.

— Păi, e oaspetele pe care îl așteptam, domnul Verbițchi, de la București.

— Ah, sigur... Ne-ați găsit ușor? mai întrebă Golda, aranjându-și cu cochetărie o sprânceană.

Nu știam dacă era cazul să intru în amănunte, căci nu-mi era clar încă dacă bătrâna era în toate facultățile mintale. Loreta, văzând că ezit, a răspuns în locul meu.

— A făcut un accident...

— Vai de mine, se sperie bătrâna, însă neuitând de cochetărie, își trecu degetele prin părul gălbui, rărit și tuns scurt, reminiscența unei podoabe capilare superbe, aveam să aflu mai târziu din fotografiile ei de tinerețe.

— Eh, aici la noi pe stradă, nimic grav, se rezolvă, și în același moment Loreta băgă mâna în buzunarul fâșului roșu, de unde scoase un micuț telefon mobil.

Formă un număr de telefon, nu înainte de a mă invita să iau loc. A vorbit cu un anume Mitică și conversația s-a încheiat pozitiv.

— Deci vine la 4 jumate, după ce termină munca.

Mi-am verificat ceasul de pe telefon, era 12 și 20.

— Și cum, lăsăm mașina acolo timp de patru ore? am întrebat eu.

— N-are cum mai devreme.

— Dar nu există o echipă la care să apelăm să ne tracteze? Edilii primăriei...

— Nu există, îmi tăie ea scurt elanul.

Eram convins că, dacă m-aș fi mobilizat, aș fi pus în mișcare toată primăria din Sinaia, dar asta ar fi însemnat să-mi repar mașina și drumurile din Sinaia și să neglijez treaba pentru care venisem. Între timp, bătrâna dispăruse pe nesimțite.

— Eu zic să vă duc să vă arăt camera. După care o să mă ocup să mai reducem căldura, merg să verific ce face fata la bucătărie cu prânzul și în jumătate de oră cred că puteți coborî la masă.

— Nu mi-e foame, am zis.

Ardeam de nerăbdare să stau de vorbă cu tatăl fetei, Constantin Poenaru.

— Arătați-mi camera, să-mi duc bagajul, că o să ies un pic și mănânc când mă întorc.